

Amnesty International

Raport Roczny 2011

STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI PÓŁNOCNEJ

Głowa państwa i rządu: Barack H. Obama

Kara śmierci: utrzymana

Liczba ludności: 317,6 miliona

Średnia długość życia: 79,6 lat

Umieralność dzieci poniżej 5 r. ż.: 7/8 na 1.000

Czterdzieści sześć osób zostało poddanych egzekucji w ciągu roku. Doniesienia o nadużywaniu siły i okrutnych warunkach w więzieniach nie ustają. Liczba osób przetrzymywanych dożywotnio w wojskowej bazie na Kubie – Guantanamo Bay pozostaje wysoka, chociaż Prezydent Obama wyznaczył roczny termin zamknięcia więzienia. Informacja o tym terminie ‘ucichła’. Tylko w nielicznych przypadkach komisja wojskowa przeprowadziła stosowne postępowanie, i jak dotąd tylko jeden więzień z Guantanamo został przewieziony na kontynent USA w celu przeprowadzenia procesu sądowego w sądzie federalnym, gdzie go osądzono i skazano. Setki osób są przetrzymywane w amerykańskim areszcie wojskowym w więzieniu bazy sił powietrznych w afgańskim Bagram. Władze Stanów Zjednoczonych zaniechały starań, aby na mocy prawa międzynarodowego ponieść odpowiedzialność i zadośćuczynić za przestępstwa popełnione przeciw więźniom, którzy byli przetrzymywani w tajnych więzieniach amerykańskich lub w ramach programu bezprawnych transferów z pominięciem normalnej procedury ekstradycyjnej przewidzianej prawem międzynarodowym.

Nadzór międzynarodowy

System ochrony praw człowieka panujący w Stanach Zjednoczonych został zweryfikowany w listopadzie podczas powszechnego przeglądu okresowego ONZ. Delegacja USA doniosła, iż przy współpracy różnych organizacji i instytucji w Stanach zostanie przeprowadzone rzetelne badanie wszystkich 228 zaleceń, które były rezultatem procesu weryfikacji. Oznajmiono także, że oficjalne wyniki zostaną podane do wiadomości publicznej w marcu 2011 roku.

Więzienie Guantanamo

Kiedy 22 stycznia przyjęto roczny termin do zamknięcia więzienia w Guantanamo, wyznaczony przez prezydenta Obamę, w więzieniu przetrzymywano 198 więźniów, z czego połowę stanowili Jemeńczycy. Pod koniec roku liczba zatrzymanych wynosiła 174, z czego trzy osoby zostały skazane decyzją komisji wojskowej, która nie spełniała standardów sprawiedliwego procesu sądowego. Biały Dom ogłosił 5 czerwca decyzję o zaniechaniu przekazywania Jemeńczyków z więzienia Guantanamo do ich kraju. Decyzja ta została podjęta dwa tygodnie po próbie zamachu terrorystycznego na samolot pasażerski do Detroit, którego sprawca miał rzekome powiązania z bojownikami w Jemenie i pozostawała ważna przez rok. 22 stycznia, Zespół Zadaniowy ds. kontroli Guantanamo (ang. *Guantanamo Review Task Force*) opublikował ostateczny raport dotyczący oceny interdyscyplinarnej wydanej w ramach dekretu Prezydenta Obamy z 22 stycznia 2009 roku w sprawie 240 więźniów Guantanamo. Zespół Zadaniowy doniósł o 48 zatrzymanych, którzy nigdy nie zostaną sądzeni lub uwolnieni przez Stany Zjednoczone. Ujawniono także, iż 36 więźniów może zostać sądzonych w sądzie federalnym lub przez komisję wojskową. Zespół Zadaniowy dopuścił przekazanie lub zwolnienie 126 więźniów w ramach „stosownych środków bezpieczeństwa”. W tej grupie więźniów znalazło się 29 Jemeńczyków. W przypadku kolejnych 30 Jemeńczyków zdecydowano o zwolnieniu „warunkowym” lub o nominacji, co oznacza, że więzień może wrócić do Jemenu, jeśli sytuacja w tym kraju „się poprawi pod względem bezpieczeństwa”, jeśli „dostępny będzie określony program resocjalizacyjny” lub jeśli „możliwe stanie się przeniesienie go do określonego kraju trzeciego”.

Procesy sądowe więźniów Guantanamo

W kwietniu Departament Obrony USA ogłosił zasady postępowania komisji wojskowej. Na ich podstawie amerykański wymiar sprawiedliwości utrzymywał swoje prawo do przetrzymywania więźniów na czas nieokreślony, nawet jeżeli zostali oni uniewinnieni przez komisję wojskową. W ciągu roku dwóch więźniów w Guantanamo zostało skazanych, co oznaczało, że komisja wojskowa od 2001 roku skazała w sumie 5 osadzonych. Trzech z nich przyznało się do winy. W lipcu Sudańczyk Ibrahim al-Qosi przyznał się do zarzucanej mu działalności o charakterze terrorystycznym i po miesiącu został skazany na 14 lat pozbawienia wolności. W październiku obywatel Kanady, Omar Khadr, który w wieku piętnastu lat został zatrzymany w amerykańskim areszcie wojskowym w Afganistanie w 2002 roku, stanął przed sądem pod pięcioma zarzutami o „zbrodnie wojenne” i przyznał się do winy. Został on skazany przez „ławę przysięgłych” komisji wojskowej na 40 lat pozbawienia wolności, lecz na mocy odwołania kara została zmniejszona do 8 lat. Rządy kanadyjski i amerykański zgodziły się na przekazanie tego więźnia do Kanady po odbyciu przez niego kary roku pozbawienia wolności w Stanach Zjednoczonych. Tymczasem pięciu więźniów z Guantanamo

zatrzymanych w związku z zamachami z 11 września 2001 roku, Khalid Sheikh Mohammed, Walid bin Attash, Ramzi bin al-Shibh, 'Ali 'Abd al-'Aziz and Mustafa al. Hawsawi, nadal przebywało w więzieniu pod koniec roku, czyli ponad rok po tym, jak Prokurator Generalny USA Eric Holder ogłosił, iż staną oni przed wymiarem sprawiedliwości w Nowym Jorku. Cała piątka, zanim w 2006 roku trafiła do Guantanamo, była przetrzymywana w tajnym więzieniu amerykańskim w całkowitym odizolowaniu nawet przez okres 4 lat. Więźniowie ci zostali osądzeni w trakcie procesu sądowego przeprowadzonego przez komisję wojskową. W tym samym roku jeszcze jeden więzień z Guantanamo został przetransportowany na kontynent i postawiony przed sądem federalnym. W listopadzie Tanzańczyk, Ahmed Ghailani, który do 2009 roku przebywał w Guantanamo, został skazany przez sąd stanowy Nowego Jorku za powiązania z atakami bombowymi na dwie ambasady amerykańskie we wschodniej Afryce w 1998 roku. W maju i lipcu w ramach orzeczeń przed procesem sądowym sędzia odrzucił wniosek obrony o wycofanie oskarżenia wobec Ahmeda Ghailani. Wniosek ten mówił o tym, że oskarżony był torturowany w tajnym więzieniu Centralnej Agencji Wywiadowczej (ang. *Central Intelligence Agency*) przed tym, jak w 2006 roku przetransportowano go do Guantanamo. Innym argumentem obrony była odmowa prawa więźniowi do przyspieszonego procesu sądowego podtrzymywana przez 5 lat, kiedy przebywał on w CIA, a następnie w areszcie wojskowym zanim trafił do Nowego Jorku. Ahmed Ghailani miał zostać skazany w styczniu 2011 roku.

Więzienia amerykańskie w Afganistanie

Setki więźniów przetrzymywanych było w nowo wybudowanym więzieniu amerykańskim w Parwan (DFIP) na obszarze bazy lotniczej Bagram w Afganistanie. DFIP zastąpiło więzienie Bagram Theater Internment Facility w 2009 roku. We wrześniu w DFIP przebywało 900 więźniów, z czego większość pochodziła z Afganistanu. Zostali oni uwięzieni przez siły koalicyjne aktywne we wschodnim i południowym Afganistanie. Władze Stanów Zjednoczonych oświadczyły, iż więzienie DFIP znajdzie się w końcu pod nadzorem władz Afganistanu, które „przetrzymywać w nim będą oskarżonych i skazanych” i że okres przejściowy rozpocznie się w styczniu 2011 roku. W październiku Departament Obrony USA oznajmił, że czas trwania tego okresu przejściowego zależy od m.in. „warunków operacyjnych”, sprawności afgańskiego systemu sądowego oraz od tego, czy rząd Afganistanu „otrzymał rzetelne przeszkolenie z zakresu odpowiedzialności związanej z przetrzymywaniem więźniów i przeprowadzaniem postępowań sądowych zgodnie z prawem Afganistanu oraz zobowiązaniami międzynarodowymi”. W USA trwał spór na temat tego, czy więźniowie z Bagram powinni mieć dostęp do sądów amerykańskich, aby zweryfikować zasadność ich zatrzymania. W maju sąd apelacyjny USA unieważnił orzeczenie z 2009 roku wydane przez sąd okręgowy stwierdzające, iż trzech więźniowie z Bagram, którzy nie pochodzili z Afganistanu i zostali aresztowani poza tym krajem, mogą

składać do sądu apelacyjnego petycję, odnosząc się do ustawy o zakazie aresztowania obywatela bez nakazu sądu. Po tym, jak sąd apelacyjny odmówił ponownego rozpatrzenia swojej decyzji w lipcu 2010 roku, prawnicy amerykańscy zajmujący się więźniami z Bagram zwrócili się do sądu okręgowego w celu kontynuowania sporu, który trwał do końca roku.

W czerwcu Amnesty International oraz inne organizacje zwróciły się na piśmie do Sekretarza Obrony USA, wyrażając obawy, iż więźniowie przetrzymywani w bazie sił powietrznych Bagram stają się przedmiotem okrutnego traktowania, są torturowani, długotrwale odizolowani, pozbawiani snu oraz narażani na skrajne temperatury.

Bezkarność

Podczas prezydentury Georga W. Busha nie było zasady personalnej odpowiedzialności i wyciągania konsekwencji za pogwałcenie praw człowieka, łącznie z przestępstwami określonymi przez prawo międzynarodowe dotyczące tortur oraz przymusowych zaginięć popełnianych w ramach amerykańskiego programu bezprawnych przekazania i tajnych więzień. Prezydent Bush wyznał w swoich wspomnieniach, które opublikowano w listopadzie 2009 roku oraz wywiadzie poprzedzającym tę publikację, że osobiście upoważnił Centralną Agencję Wywiadowczą (ang. *CIA*) do stosowania „wzmocnionych technik przesłuchania” więźniów przetrzymywanych w tajnych placówkach. Jedną z technik zaaprobowaną przez byłego Prezydenta – „waterboarding” polega na krępowaniu więźnia, umieszczeniu jego głowy poniżej poziomu stóp, przykryciu jego twarzy szmatą a następnie polewaniu wodą, tak że poddany torturze ma wrażenie, że tonie i dusi się. 9 listopada Departament Sprawiedliwości USA wydał krótkie oświadczenie informujące o tym, że nikt nie zostanie oskarżony w związku ze zniszczeniem w 2005 roku przez CIA nagrań wideo ujawniających przesłuchanie dwóch zatrzymanych, Abu Zubaydah i ‘Abd al.-Nashiri, którzy w 2002 roku przebywali w tajnym więzieniu. 92 nagrania były dowodem na zastosowanie wobec tych dwóch mężczyzn tortur, w tym „techniki wzmocnionego przesłuchiwanie” oraz podtapiania. Prokurator generalny USA zlecił „wstępne dochodzenie” w sprawie sposobu przeprowadzania przesłuchań niektórych więźniów tajnych placówek. To dochodzenie pod koniec roku jeszcze trwało.

8 września sąd apelacyjny dziewiątego okręgu uwzględnił wezwanie władz USA dotyczące „przywileju tajemnic państwowych” oraz oddalił pozew złożony przez pięciu mężczyzn: obywatela Wielkiej Brytanii Binyama Mohameda, Włocha Abou Elkassima Britela; Egipcjanina Ahmeda Agiza; Jemeńczyka Muhammada Faraja Ahmeda Bashmilaha oraz Irakijczyka i obywatela Wielkiej Brytanii Bisher al-Rawi. Mężczyźni ci twierdzili, iż stali się podmiotem „przymusowego zaginięcia”, tortur oraz innych przejawów okrutnego, niehumanitarnego i uwłaczającego ich godności traktowania z rąk Amerykanów, jak i agentów rządowych innych

państw w ramach tajnego amerykańskiego programu bezprawnych przekazania i tajnych więzień, nadzorowanego przez CIA. Sześciu sędziów będących większością podkreśliło, że istnieje możliwość „nie sądowej” pomocy powodom oraz że Kongres lub organ wykonawczy mogą podjąć działania w tym celu. Po ujawnieniu dokumentów przez organizację Wikileaks w październiku, zaczęto wzywać Stany Zjednoczone do tego, aby zweryfikowały, ile na temat tortur i okrutnego traktowania więźniów przetrzymywanych przez irańskie siły bezpieczeństwa wiedzieli amerykańscy oficerowie.

Nadużywanie siły

55 osób zginęło po porażeniu paralizatorami policyjnymi. Od 2001 roku liczba zabitych w taki sposób wyniosła 450. W większości ofiary nie były uzbrojone i nie stanowiły poważnego zagrożenia w chwili, kiedy zostały porażone, w niektórych przypadkach wielokrotnie. Przypadki tych osób wywołały dyskusję o tym, czy broń tego typu jest bezpieczna i należy używana. Śmierć 2 Meksykanów, którzy zostali śmiertelnie porażeni przez funkcjonariuszy amerykańskiej straży celnej i granicznej pociągnęła za sobą żądania, aby dokonać wglądu w działalność urzędów.

- W maju, 32-letni Anastacio Hernandez doznał niewydolności oddechowej, a następnie zmarł po tym, jak amerykańscy strażnicy graniczni uderzali go pałką policyjną i razili go paralizatorem, próbując rzekomo deportować go do Meksyku.
- W czerwcu, 15-letni Segio Hernandez Guereca zginął od strzału w głowę zadanego przez funkcjonariusza straży granicznej USA. Amerykańskie federalne Biuro Śledcze (ang. *FBI*) podało do wiadomości, iż funkcjonariusz ten użył broni, ponieważ został otoczony przez grupę osób, które rzuciły kamieniami. Jednak nagranie wideo ukazało, jak chłopiec biegł w stronę Meksyku, kiedy strażnik oddał kilka strzałów na granicy, trafiając z odległości w Sergio Hernandezza. Dochodzenie władz USA było w trakcie prowadzenia pod koniec roku.
- W lipcu, sześciu funkcjonariuszy policji z Nowego Orleanu zostało oskarżonych w związku z wydarzeniem, do którego doszło w sierpniu 2005 roku, kiedy to policjanci strzelali do nieuzbrojonych cywilów na moście Danziger Bridge. Miało to miejsce kilka dni po uderzeniu huraganu Katrina. W trakcie dochodzenia federalnego ustalono, że podczas wydarzeń sierpniowych w Nowym Orleanie złamane zostały prawa obywatelskie. Co więcej, działano nielegalnie w celu ukrycia zajścia, podczas którego zginęli 17-letni chłopak oraz 40-letni mężczyzna.

Warunki panujące w więzieniach

Tematem skarg stały się okrutne warunki, jakie panowały w jednostkach o zaostrzonym rygorze, w których więźniowie przebywali w długotrwałym odizolowaniu. Skargi te dotyczyły m.in. nieludzkiego traktowania osadzonych przetrzymywanych pod specjalnymi warunkami (ang. *Special Administrative Measures*) w ramach ustroju federalnego.

- Student Sayd Fahad Hashmi przed procesem sądowym przebywał w izolatce ponad trzy lata w miejskim federalnym ośrodku poprawczym w Nowym Jorku (ang. *Federal Metropolitan Correctional Centre*). Był on więziony w niewielkiej celi, w której panował półmrok przez 23 lub 24 godziny na dobę. Więzień nigdy nie wychodził na świeże powietrze, a jego kontakt z rodziną był bardzo ograniczony. W kwietniu Sayd Fahad przyznał się do zarzucanego mu konspirowania z Al-Kaidą. Jego adwokaci bezskutecznie składali wnioski o łagodniejsze traktowanie ze względu na warunki, w których student był przetrzymywany przed rozpoczęciem procesu, roszcząc, iż miało to negatywny wpływ na jego zdrowie, co utrudniało mu uczestniczenie w swojej obronie. Oskarżony został skazany w czerwcu na karę 15 lat pozbawienia wolności.
- Albert Woodfox i Herman Wallace, byli członkowie Partii Czarnych Panter (ang. *Black Panther Party*), spędzili ponad 35 lat w izolatce w więzieniu w Luizjanie, gdzie umieszczono ich w odległych celach i nie objęto żadnym programem pracy lub resocjalizacji. Takie warunki zostały wprowadzone po zamordowaniu strażnika więziennego w 1972 roku. Odwołania kwestionujące zasadność oskarżenia Woodfoxa i Wallaca o zabójstwo oraz warunki, w jakich byli przetrzymywani pod koniec roku, były w toku rozpatrywania.

Niesprawiedliwy proces

W czerwcu wniesiono kolejne odwołanie w sprawie Gerardo Hernandeza, który był jednym z pięciu skazanych w 2001 roku za działanie w charakterze agenta wywiadu z Kuby, któremu postawiono takie właśnie zarzuty. Odwołanie opierało się po części na dowodach, że Stany Zjednoczone miały potajemnie opłacić dwóch dziennikarzy, aby podczas trwania procesu sądowego przygotowali oni niekorzystny dla oskarżonych materiał. To pozwoliłoby podważyć słuszność praw przysługujących pozwanym podczas nadchodzącej rozprawy. W październiku organizacja Amnesty International wysłała raport do prokuratora generalnego USA, wyrażając swoje zainteresowanie tą sprawą.

Przemoc wobec kobiet

W lipcu przegłosowano w kongresie ustawę dotyczącą praw rdzennej ludności Ameryki Północnej z 2010 roku (ang. *Tribal Law and Order Act 2010*). Ustawa ta zapewnia rdzennym mieszkankom Stanów Zjednoczonych większą szansę na sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy przypadków, gdy są one ofiarami gwałtu. Ustawa usprawniła współpracę pomiędzy władzami zajmującymi się egzekucją prawa na poziomie federalnym, stanowym, miejscowym oraz plemiennym w ramach przeprowadzanego dochodzenia. Dzięki ustawie podjęte zostały także kroki mające na celu przywrócenie władz plemiennych i środków do zwalczania przestępstw w obrębie plemion. Nowe prawo zostało wprowadzone w odpowiedzi na głosy zaniepokojonych organizacji plemiennych oraz raport przygotowany przez Amnesty International „Maze of Unjustice” (pl. *Labirynt niesprawiedliwości*), w którym ujawniono nieproporcjonalnie wysoką liczbą przestępstw na tle seksualnym wobec rdzennych mieszanek Stanów Zjednoczonych i powszechną bezkarność sprawców.

Prawo do zdrowia – umieralność okołoporodowa

Setki kobiet umierają z powodów związanych z komplikacją ciąży, którym można zapobiec. Istnieje znaczna rozbieżność w dostępie do dobrej opieki zdrowotnej uwarunkowana pochodzeniem rasowym lub etnicznym, statusem rdzennego mieszkańca lub członka ludności napływowej, miejscem pobytu i dochodami. Wysłano żądania do rządu federalnego i stanowego o podjęcie działań mających na celu zwalczanie nierównego dostępu do opieki zdrowotnej dla kobiet w ciąży i jej poprawę. W marcu przyjęto ustawę, która miała do 2014 roku uczynić opiekę lekarską szerzej dostępną dla ponad 30 milionów Amerykanów, którzy nie są ubezpieczeni. Pod koniec roku sądy były w trakcie wprowadzania w życie nowych rozporządzeń.

Prawa dzieci

17 maja sąd najwyższy USA (ang. *the US Supreme Court*) zarządził, iż kara dożywotnego pozbawienia wolności bez możliwości zwolnienia warunkowego za przestępstwo inne niż zabójstwo narzucona na osobę, która w chwili popełniania przestępstwa była poniżej 18 roku życia, jest zabroniona zakazem konstytucyjnym, jako „okrutna i rzadka” kara. Taka decyzja wynikała, jak zauważono, z faktu, że Stany Zjednoczone były „jedynym krajem, w którym na młodocianych przestępców nakłada się karę dożywotcia bez możliwości zwolnienia warunkowego za przestępstwo inne niż zabójstwo”. Zwrócono uwagę również na to, że artykuł 37(a) Konwencji Praw Dziecka ONZ (ang. *UN Convention on the Rights of the Child CRC*) zakazuje dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości zwolnienia w przypadku skazanych poniżej 18 roku życia. 14 października Komitet Praw Dziecka (ang. *the UN Committee on the Rights of the Child*) wezwał Stany Zjednoczone, będące poza Somalią jedynym państwem, które nie ratyfikowało Konwencji, do jej przyjęcia.

Prawa imigrantów

Organizacje praw człowieka, włącznie z Amnesty International, wyraziły zaniepokojenie przyjęciem na wiosnę skostniałej ustawy o prawach imigrantów w Arizonie. Obawiano się, że ustawa, według której policjanci z Arizony mieli obowiązek przekazywać w ręce władz imigracyjnych osoby, które nie mogą natychmiast potwierdzić swojego statusu, spotęguje „niejednolite traktowanie ze względu na pochodzenie rasowe”. Kluczowe przepisy ustawy zostały później zawieszone w oczekiwaniu na proces w sądzie federalnym. Wielu mieszkańców Ameryki Środkowej, w tym Meksykanów, zmarło w wyniku wycieńczenia lub schwywania podczas przekraczania przez pustynię granicy ze Stanami Zjednoczonymi.

Kara śmierci

Czterdziestu sześciu więźniów, z czego 45 stanowili mężczyźni, zostało skazanych na karę śmierci w ciągu roku. Czterdziestu czterech skazanych zostało zgładzonych poprzez wstrzyknięcie trucizny, a pozostałych dwóch na krześle elektrycznym lub z rąk plutonu egzekucyjnego. Liczba egzekucji dokonanych od 1976 roku, kiedy to sąd najwyższy USA zniósł zawieszenie kary śmierci, wyniosła 1234.

- David Powell został stracony w Teksasie 15 czerwca, tj. ponad trzydzieści lat po popełnieniu zbrodni, pomimo przekonujących dowodów na jego resocjalizację. Oczekiwał na wykonanie kary śmierci ponad połowę swojego życia.
- Holly Wood doczekał kary śmierci w Alabamie 9 września. Podczas jego procesu sądowego niedoświadczony prawnik nie przedstawił przed ławą przysięgłych dowodów na poważne zaburzenia psychiczne oskarżonego.
- Brandon Rhode stracił życie 27 września w stanie Georgia, sześć dni po tym, jak pociął sobie ręce i szyję. Udało się go utrzymać przy życiu, po czym zadano śmiertelny zastrzyk za przestępstwo, którego dopuścił się w wieku 18 lat.
- Jeffrey Landrigan został stracony 26 października w Arizonie. Przez lata 13 sędziów federalnych argumentowało za przeprowadzeniem przesłuchania w związku z niekompetencją jego prawnika. Wyrok został utrzymany w mocy po tym, jak sąd najwyższy przegłosował 5-4 o zniesieniu narzuconego przez sąd niższej instancji wstrzymania wykonania wyroku z powodu odmowy państwa na udzielenie stosownych informacji na temat jednego ze składników śmiertelnego zastrzyku. Z powodu jej niedoboru w Stanach Zjednoczonych, substancję dostarczono z zagranicy. Czterech mężczyzn i jedną kobietę ułaskawiano od kary śmierci krótko przed tym, jak w ciągu roku miała być ona wykonana. W październiku w Teksasie Anthony Graves został zwolniony z kary śmierci po 16

latach od ogłoszenia wyroku. W 2006 roku sąd federalny zarządził nowy proces sądowy, lecz zarzuty zostały zdjęte w październiku, ponieważ strona oskarżająca nie znalazła wiarygodnych dowodów na związek pozwanego ze zbrodnią z 1992 roku. Jeffrey Landrigan stał się w Stanach Zjednoczonych 138 osobą zwolnioną od kary śmierci poprzez uniewinnienie od 1973 roku.

Raporty/ wizyty Amnesty International

Delegaci Amnesty International obecni byli przy procesach sądowych komisji wojskowej i procesie Omara Khadra. Złożyli także wizytę w Stanach Zjednoczonych w październiku i listopadzie.

- USA: nadal zaniedbują prawa człowieka w imię globalnej „wojny” (AMR51/006/2010);
- Śmiertelne porody: kryzys opieki zdrowotnej dla kobiet w ciąży w USA (AMR/51/007/2010);
- USA: złożenie uniwersalnego przeglądu cyklicznego (ang. Universal Periodic Review) Narodom Zjednoczonym, listopad 2010 (AMR 51/027/2010);
- USA: model sprawiedliwości w sprawach kryminalnych? Śmierć wynikiem niewłaściwego postępowania prokuratury i postronnej ławy przysięgłych (AMR 51/030/2010);
- USA: podwójne standardy czy standardy międzynarodowe? Kluczowa decyzja na forum procesu dotyczącym wydarzeń z 9 września nadal nie podjęta (AMR 51/034/ 2010);
- USA: normalizacja opóźnienia, utrzymywanie braku sprawiedliwości, podważanie „prawa drogi” (AMR 51/053/2010);
- USA: Niejawność hamuje ponoszenie odpowiedzialności, sąd federalny ponownie odwołuje proces sądowy dotyczący „przetrzymania” i wskazuje na drogę do „nie sądowych” rozwiązań (AMR 51/081/2010);
- USA: kara śmierci nadal częścią „eksperymentu amerykańskiego”, nadal niewłaściwa (AMR 51/089/2010);
- USA: przypadek kubańskiej piątki (AMR 51/093/2010);
- Kolejne drzwi do odpowiedzialności zamykają się. Departament sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych mówi „nie” oskarżeniom wobec CIA o zniszczenie nagrań z przesłuchań (AMR 51/104/2010).

Tłumaczyła Anna Wojnar